

A nemzet hódolata Ady Endrének

Szombat óta a népköztársaság Magyarország és a forradalom diadalán hódolattal köszöntötte a nemzet a legnagyobb magyar poétát, Ady Endrét, aki első volt az elsők között, aki csengő rimekben forradalmár volt, a legtüzeesebb lelkesítője az új magyaroknak. Gyengéd és szép gondolat, hogy a forradalmi magyar népköztársaság vörös lobogóját legel-sőnek Ady Endre előtt hajtotta meg. Az eszme győzelme az ő győzelme, ami Magyarországon e napokban történt, Ady Endrének meg-énekelt álma. A költő betegesen jutott el a jó-salata megvalósulásához. Az egyedüli fájó eb-lata megvalósulásához. Ez egyedül a fájó eb-ben a ragyogó ünnepben.

A Nemzeti Tanács mai ülésén a kormány hoz-zájárulásával egyhangúlag elhatározták, hogy Ady Endrét lakásán felkeresik és üdvözölni fogják Ma-gyarország ujjaérettése alkalmával. Ő volt uttö-rője, Tyrtseusa a megérzett jövőnek és a köztár-saság kiáltása után a nemzet nevében fejezik ki hálás elismerésüket. Délután 6 órakor megjelentek a beteg költő Veres Pálné-utcai lakásán Hock Já-nos elnök vezetése mellett báró *Hatvany* Lajos, dr. *Wildner* Ödön, dr. *Nagy* György a Nemzeti Tanács tagjai és a feministák küldöttsége. Ady Endre a fe-lésege társaságában a szalónjában fogadta a kül-döttséget. Arca sápadt, csak a szemei ragyognak régi villogással.

Hock János a következő beszéddel üdvözölte a költőt:

— A Nemzeti Tanács megbízásából a magyar népköztársasági kormányzó hozzájárulásával jelen-tünk meg Előtted, hogy most, mikor Magyarország örömmámorban ünnepli az ujjaszületett nemzeti életet, akkor milliók lelkesedésének visszhangja-ként köszöntsünk Téged, az ujjaalkotás előkészítő trombitását. A költők megérzésével és csodálatos ösztönével hirdetted Te már évtizeddel ezelőtt a reánk virradt korszakot. Megérezted a nagy huma-nista-ujjaszületést, amely az emberiséget a szabad egyenlőség, testvériség erejével forrasztja össze. A költő lélek az a gyűjtő lencse, amely a tömeghangu-latokat, az ujszületett érzéseket tüzes csomókba fog-lalja össze már akkor, mikor még millióknak lelke csak szétszórt hatásokat tud felfogni. A Te szilaj és csodálatos hurjaid azzal a félelmetes független-séggel hirdették a szebb jövőt, amely a formák-ban és az elavult gondolatokban kérődző világnak maga is egy uttörő eredetiséget revelál. A lángész nem tűri a hazugságokat, neki a proféták berkei-ben bibliát kell írnia. A vak Homér az oltár tüze mellett hirdette ezredéveknek a harcok dicsőségét. Te a véres háború viharában is a szeretet, huma-nizmus és a béke új világát hirdetted az emberiség-nek. Minden korszaknak megvan a maga Istentől küldött profétája, aki a korok viharzó eseményeit ösztönében felfogja és érthető alakban kifejezi. Még a természetnek is megvan önmagában a törté-netírója. A vízsepp a homokba vagy a kőbe vájja nyomát. A hegytetőről legördülő szikla utat tör a hegyoldalba. A vízár medret mélyít. A kavicsot is árnyéka kíséri. Hát csak a világrázó nagy esemé-nyek, amelyekben a tények tragikai fensége oly ha-talmas erővel nyilatkozik meg, ne szülné meg a maga írődeákját és profétáját? A Te neved, Ady Endre, összeforrott a szabadság korszakának szüle-tésével. A népköztársaság a nemzet háláját rója le irántad, mert uttörő előmunkása voltál az emberi-ség szebb hajnalhasadásának. Áldjon meg az Isten érte!

— Eljen Ady Endre! — kiáltották a küldöttség tagjai és tapsoltak.

Ady Endre elfogódottan válaszolt:

— Igen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Dadogva, gyáván, de mégis némi büszkeséggel mondom kö-zszönetet Önöknek — a forradalmi magyar nemzet tanácsának, aki eljött a költőhöz.

Betegesen és meghatottan, hálásan szorongatom a felém nyújtott kezeiket. Dadogva — mert életem-ben sokat kiabáltam — dadogva is mondom — mi-lyen jól esik nekem ez a mindennél nagyobb ki-tüntetés. Ugy érzem, hogy való és bekövetkezett az én forradalmam:

Ékes magyarnak soha szebbet
Száz menny és pokol nem adhatott,
Ember az embertelenségben,
Magyar az üzött magyartalanságlan
Ujból-élő és makacs halott.

— Eljen! — zúgták újból.

Eszékán báró Hatvany Lajos olvasta fel a Nemzeti Tanács kövvelkező hódoló iratát:

Eszékán báró Hatvany Lajos áhnyujtotta, a Nemzeti Tanács és a kormány általa szerkesztett, díszesen és művésziösen kiállított hódoló iratát, amely a többek közt a kövvelkezőket mondja:

— Feléd sietünk óh pótkra. Segítség. Ha bekegyen is, de segíts. A kinsujjadtat sem kell mozdítlanod, csak mutass könyveid felé, Ezekből a könyvekből látszik a világ felé a magyarság joga az önkérem. Mutass a könyveidre Ady Endre, mutass a sílvedre, a hitedre! Mutass a magyar félék hódolmánya, a Te szellemi országodra, amelyet nem száll meg sem cseh, sem oláh, sem szerb, sem német s amely a jövőndő magyarok örök országa. Ebbe az országba a Te utadon akarunk járni . . .

Végül Melterné Mikóky Eugénia a magyar nők nevében üdvözölte Ady Endrét.